

Cikli I programeve: “PERMES BIBLES”

Emisioni nr 1068 Malakia 9

Tani le të shohim pyetjen e gjashtë tallëse që njerëzit i drejtojnë Perëndisë. Ai do të thërrasë popullin e Tij të bëjë dicka.

(Mal.3:7) “Që në ditët e etërve tuaj ju jeni larguar nga statutet e mia dhe nuk i keni respektuar. Kthehuni tek unë dhe unë do të kthehem tek ju”, thotë Zoti i ushtrive. "Por ju thoni: "Si duhet të kthehemi?"

Sa finok që ishin! Ata iu drejtuan Zotit duke thënë: “Ti the që duhet të ktheheshim tek Ti. Nuk e dinim që kishim shkuar kaq larg. Kemi shkuar në të gjitha shërbesat që zhvillohen në tempull. Madje kemi dhënë të dhjetën deri në një farë mase. Ne po bëjmë shumë gjëra për Ty. Si mund të kthehemi tek Ti, kur në të vërtetë nuk jemi larguar ndonjëherë? Por në fakt, ata ishin larguar aq shumë, saqë nuk e kuptonin gjendjen në të cilën ndodheshin.

Mund të them se kjo pasqyron gjendjen e shumë personave që vijnë sot në kishë. Rituali zëvendësoi realitetin. Shkëlqimi i jashtëm zëvendësoi fuqinë. Bukuria zëvendësoi anën shpirtërore dhe forma ndjenjat. Madje edhe në qarqet ortodokse, konservatore dhe ungjillore njihet shumë mirë fjalori i kishës, por fuqia e Zotit është larguar. Ata kënaqen me moralin e pahijshëm, ndjekin disa parrulla të vogla despotike dhe mendojnë se gjithcka po shkon mirë.

Por Perëndia u tha: “Kthehuni! Ju jeni larguar prej Meje” Cfarë nënkupton Zoti më këtë? Ai u kërkon të pendohen. Të pendohesh do të thotë të kthehesh tek Ai. Perëndia u kishte thënë vetëm njerëzve të Tij. “Pendohuni! Kthehuni tek Unë.” Një jobesimtar nuk mund ta kuptoj këngën që thotë “Po vij në shtëpi o Zot” Ai nuk ka qënë ndonjëherë në shtëpi, madje as që e ka një të tillë. Djali plangprishës duhej të largohej nga shtëpia në mënyrë që të kthehej sërish atje. Por gjatë gjithë kohës ai ishte fëmija i dikujt. Ai u largua nga shtëpia, dhe duhej të pendohesh dhe të ndryshonte mendjen e tij. Ky është kuptimi i mirëfilltë i pendimit.

Në fakt kuptimin e plotë të pendimit e gjejmë në Testamentin e Ri. Fjala greke “metanoia” do të thotë “të ndryshosh mendjen”. Pra, nëse je duke ecur në një drejtim dhe kupton se je në rrugën e gabuar, kthehesh dhe merr drejtimin e duhur. Një ditë unë dhe gruaja ime po shkonim në Glendale, një qytet afër Pasadena-s në Kaliforninë Jugore. Ne pyetëm se cilën rrugë duhet të merrnim, por një vajzë na tregoi drejtimin e gabuar. Ajo tha : “ Kthehu majtas “ por kur u kthyem majtas, pamë se rruga të conte për në mal. I thashë gruas sime “Mendoj se ajo vajzë nuk na dha drejtimin e duhur.” Atëherë, cfarë bëmë? U kthyem mbrapa. E përshkruam sërish rrugën deri te kthesa dhe pastaj morëm drejtimin e duhur. Sigurisht, u ktheva sepse kuptova që isha në rrugën e gabuar kur në të vërtetë doja të shkoja në rrugën e duhur- ja pra miq, ky është pendimi.

Tani Zoti i flet popullit të Tij për pendimin. Interesant është fakti se në Testamentin e Ri, Zoti u thotë besimtarëve që të pendohen. Perëndia, i thotë fëmijëve të Tij, Pendohuni. Në Librin e Zbulesës, Perëndia kishte një mesazh për secilën nga shtatë kishat. Pesë prej këtyre kishave, i drejtohet me fjalën “Pendohuni”, por nuk i thotë kështu kishës martire të Smirnës. Ata po jepnin jetën e tyre për Të, prandaj nuk mund tu kërkonte të pendoheshin. Gjithashtu Zoti nuk i kërkoi pendesë, kishës në Filadelfi sepse ata i përmbaheshin Fjalës së Zotit. Por për të gjitha kishat e tjera përfshirë këtu edhe atë në Laodice, mesazhi i tij ishte që të pendoheshin.

Sot i drejtohem i të pashpëtuarve me termin –pendohuni. Për cfarë duhet të pendohen? A duhet të ndryshojnë drejtimin e tyre? Po, por pendesa nuk është mesazhi i duhur për ta. Ndjej se besimtarët po ndajnë mesazhin e pendesës me jobesimtarët, dhe fatkeqësisht ky mesazh po bie në vesh të shurdhër. Ky mesazh është për ata që janë ulur në radhën e parë. Besimtarëve u duhet thënë, ”Pendohuni”.

Dikush më tha: “A mendon që një person i pashpëtuar që pranon Krishtin nuk duhet të pendohet?” Miku im, pendesa që Perëndia kërkon prej nesh është që të besojmë. Kujtoni mesazhin që Pali u drejtoi Thesalonikasve. Pali pati një shërbese të mrekullueshme. Ai tha: “sepse vetë ata tregojnë për ne, si qe ardhja jonë ndër ju, si u kthyet nga idhujt te Perëndia, për t’i shërbyer Perëndisë së gjallë e të vërtetë” (1 Thes.1:9). Kur Pali hyri në qytetin e Thesalonikut nuk i predikoi atyre kundër idhujtarisë.

Idhujtaria po i conte ata drejt shthurjes, por ai nuk predikoi kundër saj. Pali nuk predikoi kundër alkolizmit apo gjërave të tilla. Kjo është arsyeja se përse unë nuk predikoj kundër disa mëkateve; unë predikoj për to vetëm kur Fjala e Perëndisë i prek. Pali i tha rojes së burgut : “... Beso në Zotin Jezus Krisht dhe ti do të shpëtohesh.... Veprat 16:31)” . Në fakt ky duhet të jetë mesazhi ynë për të humburit. E gjithë pendesa përmbledhet në një fjalë të vetme “beso”. A predikoi Pali për pendesën në Thesaloniki? Jo, ai predikoi Krishtin. Ai tha: “Si u kthyet nga idhujt te Perëndia”. Thesalonikasit po shkonin në një drejtim dhe Pali u tha: “Dua t’ju tregoj për Jezus Krishtin që vdiq për mëkatet tuaja.” Dhe ata u kthyen te Krishti. Por kur u kthyen, u larguan nga idhujt dhe kjo kthesë nënkupton vetë pendesën. Pra sic e shihni, ata u kthyen dhe kjo erdhi për shkak të besimit të tyre.

Miku im,ti duhet të kesh një vend ku të shkosh. Ti nuk mund t’i thuash një njeriu, vetëm pendohu. Kur isha i vogël dhe shkova në altar asnjë nuk më këshilloi. Aty qava – dhe kjo ishte e gjitha. Unë qava sepse djali që ishte pranë meje qante. Mamaja e tij ishte një Metodiste e zjarrtë, dhe ajo qante. Prej saj filluam të qanim të gjithë. Një djalë që ishte përballë meje kërcëu dhe tha: “Ai u lut!” Nuk e di se përse e kishte fjalën, por cfarëdo që të ishte unë nuk e bëra. Askush nuk ma prezantoi Krishtin. Isha gati për tu penduar sepse nuk isha djali më i mirë në botë, edhe pse nëna ime mendonte kështu. Mund të qaja për mëkatet e mia por në të vërtetë, kisha nevojë për Krishtin. Kur kthehesh te Krishti, do të largohesh nga këto gjëra.

Megjthatë, ashtu si djali plangprishës, shumë fëmijë të Perëndisë, shkojnë në një vend të largët dhe Ai u drejtohet me fjalët: “Pendohuni. Ejani në shtëpi”. Ata duhet të kthehen në shtëpi. Shumë besimtarë duhet të kthehen në shtëpi. Zoti nuk po flet për të pashpëtuarit. Ai po të flet ty dhe të thotë: “Eja në shtëpi”. Cfarë bën në atë kishë liberale? Cfarë po bën? Po kryen tradhëti bashkëshortore? Zoti thotë: “Eja në shtëpi. Kthehu dhe eja në shtëpi”. Ky mesazh i drejtohet besimtarëve. Zoti iu drejtua fëmijëve të Tij me këto fjalë: “ Kthehuni tek unë, dhe unë do të kthehem tek ju.”

Djali plangprishës nuk u fshikullua kur erdhi në shtëpi; por përkundrazi ishte fshikulluar kur ishte larg shtëpisë. Nëse mendoni se është kënaqësi të qëndrosh në stallën e derrave e keni gabim.

Cdo i krishterë që mëkaton dëshmon se nuk është dhe aq kënaqësi sa c'mendonte në fillim - shumë prej nesh bien dakord për këtë. E rëndësishme është që të largohesh nga kjo stallë derrash. Miku im, ekziston vetëm një krijesë e gjallë që pëlqen stallën e derrave - derri. Njerëzit jo vetëm që nuk i pëlqejnë por duan që të dalin prej tyre.

Njerëzit në kohën e Malakias mohuan faktin që duhet te ktheheshin tek Perëndia dhe të pendoheshin. Ata vepruan sikur nuk kishin qenë askund. Ata thanë: “Tempulli është plot me njerëz. Ne po zbatojmë ritualin. Cfarë do të thuash me fjalën: “Pendohuni?” Cfarë nënkupton kur thua: ”Kthehuni tek Unë”? Ne jemi këtu. Nuk kemi lëvizur nga ky vend!” Por Zoti tha: “Po! Ju jeni larguar. Ju po zbatoni ritet por zemra juaj është shumë larg meje”

Kjo është e vërtetë dhe për shumë kisha konservatore në ditët e sotme. Njerëzit ndjekin rituale që i kemi dhe ne konservatorët. Kemi një fjalor të caktuar. Njerëzit e dinë se kur duhet të thonë “Lavdi Zotit” dhe “Halelujah” por zemrat e tyre qëndrojnë shumë larg Tij. Ai kërkon që të pendohemi, por kjo duket gjëja më e vështirë për tu bërë, sidomos për të krishterët. Nuk e di përse ndodh kështu, por duhet të ishte më e lehtë për ne se për këdo tjetër.

Kam dëgjuar se në një kishë, njëri nga nënpunësit u ngrit dhe i sugjeroi bordit – se kishte vënë re se gjërat nuk po shkonin mirë dhe se gjente gabime në cdo gjë, madje dhe tek pastori- ai ndjente se nënpunësit duhet të pendoheshin. A e dini se ata e hodhën poshtë këtë vërejtje, e fyen atë dhe me sa duket kjo i shkaktoi vdekjen? Ai u trajtua në këtë mënyrë, vetëm se i sugjeroi një grupi nënpunësish të kishës që të pendoheshin! Izraeli tha: “Ku duhet të kthehemi? Si mund të pendohemi? Ne jemi njerëz të mirë. Nuk kemi nevojë të pendohemi. Ata atje jashtë po.” Ka shumë njerëz në kishë që mendojnë se gjithë të tjerët kanë nevojë të pendohen kurse ata vetë jo. Por miqtë e mi, ne jemi ata që duhet të pendohemi. Sot duhet të kthehemi tek Zoti.

Më besoni se kur njerëzit përgjigjen në këtë mënyrë, Zoti hap një plagë- dhe kjo do të lëndojë. Në këtë moment disa dëgjuës do donin që ta mbyllnin radion sepse kjo nuk do të jetë e këndshme. Unë mendoj që Libri i Malakias nuk është një libër shumë i këndshëm por më pëlqen sepse mendoj që Malakia po më flet drejtpërdrejt mua, po ashtu juve dhe kujtdo tjetër.

Doktori im i kancerit ishte një doktor i mrekullueshëm por më trajtonte më ashpër se doktorët e tjerë që kisha pasur ndonjëherë. Jam përpjekur që ta bëj atë të më inkurajonte herë pas here. Ai nuk e bënte këtë. Jam përpjekur ta bindja që të më jepte një recetë me ilace, për të lehtësuar dhimbjet por ai nuk e bënte këtë. Ai mi tha gjërat hapur. E dua atë person vetëm për shkak se mi tregoi gjërat ashtu sic ishin. Nëse do të kishit qënë të sëmurë me kancer, apo nëse jeni, do të donit të mësonit të vërtetën. Dhe nga ana shpirtërore kjo ka të bëjë me përjetsinë e frymës sime. Unë dua që dikush të më thotë të vërtetën edhe nëse do të më lëndojë. Zoti nuk heziton aspak të thotë të vërtetën.

Tani le të shohim vërejtjen e 7 tallëse që bëjnë këta njerëz. Tetë herë në këtë libër këta njerëz i kthejnë përgjigje mendjelehta Zotit. Për tetë herë rresht, ashtu si fëmijët zemërakë, ata nuk i pranojnë akuzat e Tij. Ata shmangin faktin duke u shtirur si të paditur, dhe refuzojnë të përgjigjen duke pretenduar se janë fetarë.

(Mal.3:8) “Një njeri do të vjedhë Perëndinë? Megjithatë ju më vidhni dhe pastaj thoni: "Çfarë të kemi vjedhur?". Të dhjetën dhe ofertat.”

Në shumë nga kishat tona në vend që të flitet për bekimin, duhet thënë: “Ndaloni hajdutët! Ju keni vjedhur Perëndinë!” Kisha duhet të jetë në gjendje të thotë “Ju nuk e keni për ne! Ne japim bujarisht ofertën.” Miqtë e mi, a veproni me të vërtetë kështu? Dëgjojeni këtë: “Një njeri do të vjedh Perëndinë? Megjithatë ju me vidhni mua dhe pastaj thoni”Çfarë të kemi vjedhur?” Përgjigja e Zotit është”Më keni vjedhur të dhjetën dhe ofertën”

E keni shumë gabim nëse mendoni se Zoti është një huadhënës mizor i qiellit, që përpiket të marrë dicka nga njerëzit. Zoti në të vërtetë po i bekon dhe po i thotë: “ Unë po ju lë 9/10 dhe ju më ktheni 1/10”

Për të kuptuar këtë pikë, duhet të korrigjojmë shumë gjëra të rëndësishme. Para se gjithash, populli i Izraelit nuk dha vetëm një të dhjetën, sic mund të zbulosh kur i heton me kujdes Shkrimet. Unë i jam mirënjohës shpjegimit të shkëlqyer të Dr.Feinberg për studimin mbi librin e Malakias (fq.125-126) të cilin rendit të dhjetat që jepeshin nga Izraeli:

“Ofertat në Izrael ishin prodhimi i parë i tokës, jo më pak se 1/6 e grurit, verës dhe vajit (L. i Përt. 18:4). Ata jepnin disa të dhjeta: 1. e dhjeta e prodhimit të vjelur, kjo sasi i jepej Levitëve si mjet jetese për ta (Lev. 27:30-33); 2. e dhjeta që Levitët u jepnin priftërinjëve (Num. 18:26-28); 3. e dhjeta e dytë që jepej nga bashkësia në tabernakull për nevojat e Levitëve dhe familjet e tyre. (L. i Përt. 12:18) dhe 4. një e dhjetë tjetër që jepej cdo 3 vjet për të varfërit (L. i Përt. 14:28-29).”

Do doja që të përqëndrohemi më shumë në Shkrimin e fundit, sepse mendoj që është dicka që duhet shqyrtuar. Unë e di se qeveria jonë ka bërë shumë për të ndihmuar të varfërit – ose është për të ndihmuar burokratët. Shtrohet pyetja, nga do gjendeshin paratë për të varfërit. Mendoj se kisha duhet ti kushtojë më shumë rëndësi, ndihmës ndaj të varfërve. Le të shohim udhëzimet e Zotit drejtuar Izraelit: “Në fund të çdo tre viteve, do të vësh mënjanë të gjitha të dhjetat e prodhimeve të tua të vitit të tretë, dhe do t'i vendosësh brenda portave të tua; dhe Leviti, që nuk ka pjesë as trashëgimi me ty, dhe i huaji, jetimi dhe e veja që gjenden brenda portave të tua, do të vinë, do të hanë dhe do të ngopen, me qëllim që Zoti, Perëndia yt, të të bekojë në çdo punë që do të të zërë dora". (L. i Përt. 14:28-29). Kjo ishte një e dhjetë e vecantë që jepej cdo 3 vjet. Cfarë nënkuptoni kur thoni që Zoti i kërkon të dhjetën Izraelit? Është e nevojshme të kuptojmë se atëherë jepeshin disa të dhjeta.

Së dyti, duhet të kuptojmë që po jetojmë në epokën e hirit. Oferta e besimtarëve sot është krejtësisht e ndryshme nga ajo e Izraelit. Ne duhet të japim por në një mënyrë tjetër. Kisha sot nuk ndodhet në sistemin ligjor të së dhjetës. Kjo nuk do të thotë që disa njerëz nuk duhet ti japin Zotit të dhjetën. Por le të shohim me vëmendje se si kisha e hershme jepte të dhjetën. Pali kur i shkroi Korintasve, mori si shembull maqedonasit: “se, në mes të shumë sprovave pikëllimi, mbushullia e gëzimit të tyre dhe varfëria e tyre e thellë e treguan në pasuritë e dorëgjërësinë e tyre.” (2 Kor. 8:2).

Maqedonasit edhe pse ishin të varfër dhanë me zemër të hapur. “Sepse unë dëshmoj se ata kanë dhënë me dëshirë dhe sipas mundësisë së tyre, madje edhe përtej mundësisë së tyre.” (2 Kor. 8:3)

Bujaria e tyre i kalonte kufijtë e së dhjetës. Ata dhanë sepse kishin dashuri për Zotin. Pali na tregon edhe një arsye tjetër pse ata jepnin:

“dhe na u lutën, pa na u ndarë, ta pranojmë dhuratën dhe pjesëmarrjen në ofertën për shenjtorët.” (2 Kor.8:4)

E shikon që dhënia është miqësi. Ajo është pjesë e miqësisë dhe pjesë e adhurimit në kishë. “Dhe jo vetëm vepruan ashtu si shpresonim, po dhanë veten më përpara te Perëndia dhe pastaj te ne sipas vullnetit të Perëndisë.” (2 Kor.8:5)

Kjo është edhe arsyeja që unë herë pas here ia bëj të qartë njerëzve që nëse ata nuk janë të krishterë, dhe janë të pashpëtuar, nuk është e nevojshme të japin për shërbesën tonë radiofonike ‘Përmes Biblës’. Para se gjithash kjo ofertë nuk mund të jetë bekim për ju. Po kështu mendoj se nuk do të jetë bekim as për ne. Perëndia i ka kërkuar fëmijëve të tij që të japin, jo jobesimtarëve. A e keni vënë re se arka e besëlidhjes mbahej në shpatullat e priftërinjve të Izraelit? Zoti mund të kishte thërritur dikë nga jashtë që ta mbante, ose mund ta conte me një karrocë, por nuk e bëri sepse me karrocë mbarten gjëra të tjera. Por arka e besëlidhjes, që simbolizon Krishtin, mbahej në shpatullat e priftërinjve. Nëse duhet të përcojmë mesazhin e Tij, atëherë duhet ta mbajmë mbi shpatullat tona. Ai nuk kërkon që të japësh nëse nuk je i krishterë.” Këtë nuk e them si urdhër, por që me anë të kujdesit të të tjerëve të vë në sprovë sinqeritetin e dashurisë suaj.” (2 Kor.8:8)

Oferta jote vërteton dashurinë tënde për Krishtin. Ai nuk kërkon që të japësh. Është një këngë që thotë: “Unë dhashë jetën Time për ty, por ti cfarë jep për Mua? Por kjo nuk ka baza biblike. Ai kurrë nuk te drejtohet me atë pyetje. Ai thotë: “Nëse më doni, zbatoni urdhërimet e Mia” (Gjoni 14:15). “Sepse ju e njihni hirin e Zotit tonë Jezu Krisht, i cili, duke qenë i pasur, u bë i varfër për ju, që ju të bëheni të pasur me anë të varfërisë së tij.” (2kor.8:9)

Pali thotë që duhet të jepni me gëzim. Kur isha në Izrael, më treguan disa ndërtesa të reja qeveritare dhe njëra prej tyre ishte shërbimi mbi të ardhurat kombëtare në mbledhjen e taksave. Shoqëruesi im hebre me ironi më tha: “Ne e quajmë atë ‘Muri i ri i lotëve’”. Më lejoni t’ju kujtoj se në kishat tona, kur jepet oferta, për disa është si një mur lotësh. Njerëzit mendojnë, O Zot erdhi koha e ofertës! Miku im, oferta duhet të jetë një pjesë gëzimi në shërbesë. Nëse nuk e jep atë me gëzim më mirë mos e jep fare. Ju siguroj që nuk ka për të sjellë asnjë lloj dobie.

Në kapitullin 8 dhe 9 te letrës së 2 drejtuar Korintasve, Pali vazhdon të diskutoj bazat se si të krishterët duhet të japin. Unë mendoj që shumica e krishterëve në këtë shoqëri të pasur, duhet të japin më shumë se të dhjetën. Izraeli dha më shumë se një të dhjetë – ata kishin 4 te dhjeta për të dhënë.

Në kohën kur isha pastor ne Teksas, gjatë kohës së Depresionit, një plak i kishes time ishte i vetmi që po i ecte puna mirë. Unë gjuaja në fermën e tij dhe peshkoja në lumin që kalonte përmes pronës së tij. Një ditë shkuam bashkë për të peshkuar dhe ishim në varkën e tij kur ai më tha: “Pastor pse nuk predikon më shumë për të dhjetën? Unë i thashë se “Nuk besoj në të”. Ai besonte në të dhjetën dhe e jepte atë. Sa herë që takoheshim ai donte të dinte se përse nuk flisja për të dhjetën. Atëherë më në fund u ulëm bashkë dhe lexuam të 2 e Korintasve kapitullin e 8. Pastaj iu drejtova “ Ka shumë të krishterë që duhet të japin më shumë se sa të dhjetën. Për shembull, mund t’ju them hapur se përvec doktorëve, fitoni më shumë se të tjerët në kishë.” Ne kemi 5 doktorë në kishë dhe janë në gjendje të mirë financiare. Por çështja ishte se ai me të vërtetë fitonte shumë në periudhën e Depresionit. I thashë atij se mendoj që duhej të jepte më shumë se sa të dhjetën. Ia thashë këto fjalë duke e parë drejt në sy dhe ai u rudh pak në fytyrë. Që nga ai moment nuk më ka pyetur më kurrë për ofertën, sepse ishte i kënaqur që jepte vetëm të dhjetën. Kështu lehtësoi ndërgjegjen e tij sepse mendonte se vetëm aq duhet të jepte.